

Budiž Světlo!

Budiž Světlo! Jak nesmírně vzdálen je ještě člověk od pochopení těchto velkých tvůrčích slov! Vzdálen je dokonce i od opravdového chtění naučit se pochopit tento děj. A přece se tím zaměstnává stále znovu celá tisíciletí. Avšak jen podle **svého** druhu. Nechce v pokoře převzít jiskru poznání z Pravdy a čistě ji přijmout, nýbrž jen sám všechno rozumově vymudrovat.

Každou větu, kterou si při tom vytvoří, chce bezpodmínečně umět zdůvodnit způsobem a potřebou svého pozemského mozku. To je zcela správné pro **pozemské** věci a pro všechno, co patří ke hrubohmotnosti, k níž přece náleží i mozek, kde vzniká rozum; neboť rozum není nic jiného než jen hrubohmotné chápání. Proto jsou také všichni ti lidé, kteří se podřídili jen rozumu a chtějí uznat za oprávněné a správné jen to, co lze bezpodmínečně rozumově zdůvodnit, velmi **úzce omezení** a beznadějně připoutáni na hrubohmotnost. Tím jsou však také daleko vzdáleni od pravého vědění, ba od vědění vůbec, přestože se právě oni za vědouce považují!

V této ubohosti stojí dnes před námi veškerá věda, pokud ji pozorujeme správně. Sama sebe omezuje, křečovitě se drží dole a úzkostlivě odmítá všechno to, co také nemůže vtlačit do svých úzkých hranic k zemi tak připoutaného chápání. Odmítá to skutečně se strachem, protože tito učenci navzdory své strnulosti nemohou přece popřít, že je i něco **víc** než jen to, co mohou zatřídit do hrubohmotného registru mozku, a co tudíž bezpodmínečně patří také ještě k hrubohmotné úrovni, nejzazšímu výběžku na nejspodnějším konci tohoto velkého

stvoření!

Ve své úzkostlivosti stávají se tím mnozí zlomyslnými, a dokonce i nebezpečnými všem těm, kteří se nechtějí dát zahalit do této strnulosti, nýbrž očekávají od lidského ducha **více** a z tohoto důvodu pátrali nad hrubohmotnými ději nejen k zemi připoutaným rozumem, nýbrž i **duchem**, tak, jak je to hodné ještě zdravého lidského ducha a jak je to i jeho povinností v tomto stvoření.

Rozumoví lidé chtějí **za každou cenu** potlačit **bdělé** duchy. Tak tomu bylo celá tisíciletí. A temno stále rychleji se rozšiřující zejména skrze rozumové lidi vytvořilo jako následek takového hrubohmotného zúžení časem půdu k možnosti rozvoje pozemské moci rozumu.

Co nemohlo být rozumově zdůvodněno, bylo napadáno a, bylo-li to jen trochu možné, i zesměšňováno, aby to nenalezlo žádného ohlasu a lidi rozumu to nemohlo znepokojovat.

Předem snažili se jako vědění rozšířit to, že vše, co nelze vyzkoumat a dokázat rozumem, patří jen k neudržitelným teoriím!

Takto postavený základ rozumových lidí je jejich pýchou, rovněž byl jejich zbraní i štítem celá tisíciletí, dokonce i jejich trůnem, který nyní musí dojít k pádu již na počátku **duchovního** probuzení! Duchovní probuzení ukazuje, že tento základ byl zcela převrácen a otočen s bezmeznou drzostí, jen aby tím byla pozemsky vázaná omezenost chráněna a lidský duch byl udržován v nečinném spánku.

Nikdo neviděl, že právě v tomto zdůvodnění byl současně také podán důkaz, jak velmi vzdálena musí ležet rozumová práce od pravého vědění.

Rozbijte tyto úzké hranice, které vám byly stanoveny jen z chytrosti, abyste se nestali schopnými přerůst tuto nafoukanou pozemskou učenost lidského rozumu! Pak se budete rychle učit vycítit, že právě všechno to, co se dá rozumově zdůvodnit, patří k **teorii**; neboť jen pozemsky vybudovaná teorie se dá jako konstrukce zdůvodnit, **pravé vědění však nikdy!**

Také zde je tomu právě naopak, než doposud bylo tvrzeno. Také v tomto musí být nyní všechno nové, jak to lidem zaslíbil Pán! —

Co se dá **zdůvodnit** rozumem, je všechno pozemská teorie, nic jiného! A o to opírá se učenost dneška, **tak** se nám to ukazuje. To však nemá s vědou, tedy s pravým věděním co dělat! Jsou učenci, kteří podle prazákonů stvoření, tedy podle skutečnosti, náleží k **nejomezenějším** mezi lidskými duchy, i když jsou značně pozemsky proslulí a lidmi vysoce váženi. Oni hrají ve stvoření samotném jen směšnou roli. Avšak pro lidské duchy této země může se stát tak mnohý z nich skutečně nebezpečný, protože je zavádí na falešné, úzké cesty, na kterých duch nikdy není schopen se rozvíjet. Udrжуje je nízko a snaží se je vtěsnat do své vlastní učenosti, která je v podstatě jen tretkami obalená pozemská omezenost rozumu.

Probud'te se a rozmáchněte se, vytvořte si prostor ke vzletu do výše, vy lidští duchové, kteří nejste stvoření k tomu, abyste prodlévali jen v hrubohmotnosti, kterou máte **využít**, avšak nemáte ji považovat za svůj domov.

V dnešní tak převrácené době je mnohý zemědělec **duchovně** probuzenější a tím také ve stvoření **hodnotnější** než vědec, u něhož je čisté cítění zcela ztraceno. Již to má hluboký smysl, když se hovoří o **suché** rozumové práci nebo o suchopárné učenosti. Jak často vystihne nejprostší člověk vyjádřením svého citu bez váhání to pravé. Výraz „suchý“ vyjadřuje zde „neživotný“, tedy mrtvý! Není v tom žádného života. A tento výrok v sobě nese pravdu.

A z tohoto důvodu nebude člověk nikdy moci rozumem pochopit vysoký pojem svatých slov: „Budiž Světlo!“ Přesto, nebo snad právě proto nedopřeje mu toto „Budiž“ v myšlení žádného klidu! Znovu a znovu se opět pokouší vytvořit si o tom obraz, aby tím přišel na to **Jak**. Ví-li však o tom jak, otevírá se mu tím rychle také další otázka: **Proč?**

Nakonec se také ještě chce dozvědět, **proč** vůbec nechal Bůh povstat stvoření! Takový je člověk ve svém druhu. Chtěl by se však všeho sám **dobrat**. **Dobrat** se toho však nemůže **nikdy!** Neboť k dobrání se toho musel by použít činnost vlastního ducha. Ten však nemůže k ní při nyní panující ryze rozumové práci vůbec dojít, protože on je tím notně omezen a připoután **jen na hrubohmotné**, zatímco počátek stvoření spočívá tak nekonečně vysoko nad hrubohmotností, jakožto i přísluší ke zcela jinému druhu.

Člověk ve svém dnešním stavu by na pouhé vytušení toho stejně neměl z tohoto důvodu ani naději, i kdyby byl v sobě k tomu uzpůsoben. Avšak to on rovněž **není**. Lidský duch vůbec nemůže děje v takové výši probádat, protože leží daleko **nad** bodem, kde lidský duch může něco „vědět“, tedy je schopen něco vědomě přijmout!

O nějaké vůli to vyzkoumat nemůže být při tom ani řeč. Proto také nemá žádného účelu to, že se tím člověk chce zabývat. Může to pouze přijmout obrazně, jakmile je v opravdové pokoře ochoten přijmout vědění o tom. „Vědění o tom“ není přirozeně vědění samotné, to on nemůže obdržet nikdy.

Chce-li se tedy ve vážné, avšak pokorné touze o tom něco dozvědět, tak si to může představit obrazně. Chci mu vylíčit dění tak, jak je schopen je přijmout. Avšak rozvinout je v celé své velikosti před lidským duchem, nebo je jen nechat vyvstat obrazně, k tomu nestačí **ten** způsob vyjadřování, který je lidskému duchu k chápání dán. —

Vysvětloval jsem již ve své přednášce „Život“, jak aktem Boží vůle, který spočíval ve slovech „Budiž Světlo!“, vytryskly paprsky za hranici Božského a pak stále více se ochlazující musely působit dolů, čímž ve stále polevujícím napětí nebo tlaku při ochlazení mohly pozvolna přijít k vlastnímu vědomí různé bytosti, zpočátku v citění, později také v pozvolna sílící vnější činnosti. Lépe to vyjádřím, když řeknu, že tlak se nezmenšoval v ochlazování, nýbrž že ochlazování nastávalo v polevujícím tlaku.

Že každý jednotlivý děj, každá sebemenší změna v ochlazení obepíná nesmírné dálky a vzdálenosti, které se lidskému duchu nemohou stát srozumitelné a pochopitelné, nepotřebuji při tom zvlášť zdůrazňovat.

V tehdejší přednášce jsem se spokojil s prostým vysvětlením, že paprsky byly skrze akt Vůle vytlačeny přes hranici Božského. O aktu Vůle samotném jsem při tom neřekl nic bližšího.

Dnes chci v tomto jít dál a vysvětlit, proč při tom **musely** paprsky vytrysknout přes hranici Božské oblasti; neboť se to přece všechno odehrává ve vývoji stvoření, protože to jinak není možné, tedy bezpodmínečně zákonitě. —

Svatý Grál byl od věčnosti konečným pólem bezprostředního vyzařování Božího. Nádobou, ve které se záření jakožto v posledním, nejzazším bodě shromažďovalo, aby proudíc zpět se stále znovu obnovovalo. **Kolem** ní, s branami navenek pevně uzavřenými, stál Božský hrad Grálu, takže již nic nemohlo proniknout ven a nebyla dána další možnost ochlazení. Všechno bylo opatrováno a střeženo „Nejstaršími“, to znamená věčně nezměnitelnými, kteří mohli na nejzazší hranici ve sféře Božského záření vést vědomé bytí. —

Nyní musí člověk nejprve mít na paměti, že v **Božském** jsou vůle a čin vždy jedno, jestliže mne chce v mém líčení správně následovat. Každé slovo následuje ihned čin, nebo přesněji každé slovo **je** již samo o sobě činem samotným, protože Božské slovo má tvořivou sílu, tedy bezprostředně se formuje v čin. Stejně tak i při velkých slovech: „Budiž Světlo!“

Světlo jest jen Bůh sám! A jeho přirozené vyzařování vytváří pro lidské smýšlení nezměrný kruh Božské sféry, jehož nejzazším zakotvením je hrad Grálu a od věčnosti jím byl. Když tedy Bůh chtěl, aby za hranicí bezprostředního Božského vyzařování bylo také Světlo, tak se při tom nemohlo jednat jednoduše o svévolné **protazení** paprsků, **nýbrž Světlo muselo být postaveno na nejzazší bod hranice bezprostředního záření Božské dokonalosti**, aby odtamtud prozářilo doposud neosvětlené.

Bůh tedy nepronесl jen slova „Budiž Světlo!“ podle lidských

představ, nýbrž tento děj byl současně i činem! Byla to velká událost vyslání nebo nastavšího vyrození části Imanuele! Postavení části Světla z Prasevřtla ven, aby mimo bezprostřední Boží záření samočinně zářila a osvětlovala. Počátek velkého vzniku stvoření nebyl ničím jiným než současně nastavším následkem vyslání Imanuele.

Imanuel je tedy příčina a výchozí pól stvoření skrze své nastavší vyslání z živoucího Světla samotného. On jest Boží vůlí, která slova „Budiž Světlo!“ v sobě živě nese, která jimi sama jest. Boží vůlí, živoucím křížem stvoření, kolem kterého se stvoření mohlo, ba muselo vytvářet. Proto je také Pravdou, jakož i zákonem stvoření, které se skrze něj, z něj smělo vytvořit!

Je mostem ven z Božského, cestou k Pravdě a k Životu, tvůrčím zdrojem a silou, která přichází z Boha. —

Je to nový obraz, který se tu lidstvu rozvíjí, a přece který nic nepřesunuje, nýbrž to posunuté v lidských názorech jen narovnává.

Nyní vám zbývá ještě otázka „Proč?“ Proč Bůh učinil vyslání Imanuele? I když je to od lidského ducha opravdu podivná otázka, ba dokonce troufalá, tak vám ji chci přesto vysvětlit, protože tak mnozí pozemští lidé se ve svých představách cítí jako oběť tohoto stvoření tím, že je Bůh chybně stvořil, když mohou dělat chyby. Domýšlivost v tomto jde dokonce tak daleko, že z toho učiní **výčitku** s vlastní omluvou, že Bůh přece mohl třeba stvořit lidi tak, aby nikdy nemohli myslet a jednat nesprávně, čímž by tak nenastal úpadek lidstva. Avšak jediné schopnost svobodného rozhodování lidského ducha přivedila tento pokles a pád! Měl při tom dbát zákonů ve stvoření a neustále je dodržovat,

a tak mu mohl být dán **jen** vzestup, štěstí a mír; neboť tak to chtějí tyto zákony. Při nedbání jich na ně přirozeně naráží, klopýtá a řítí se. —

V kruhu Božské dokonalosti může jen samotné **Božské** požívat radosti **vědomého** bytí, které poskytuje Boží vyzařování. Je to to nejčistší z nejčistšího ve vyzařování, které se může zformovat, jako například archanděl a v dalších vzdálenostech na nejzazším konci dosahu záření potom také Nejstarší, kteří jsou současně strážci Grálu ve hradu Grálu v Božském.

Tím je z vyzařování vytaženo to nejmnocnější a nejsilnější! Ze zbývajících tvoří se pak v Božském formy zvířat, krajiny a stavby. S tím mění se stále více druh posledních zbytků, avšak i nadále podléhá nejvyššímu napětí v obrovském tlaku, který s sebou přináší blízkost Boží, přestože také zde musí Jeho vzdálenost zůstat pro lidského ducha ještě nezměrnou a nepochopitelnou.

V těchto posledních zbytcích, které jako výběžky a vysáté zbytky záření nejsou **v Božském** již schopny se zformovat a které se táhnou a vlní na jeho nejzazším okraji jen jako světlé obláčky, je obsaženo také duchovní. Nemůže se pod vysokým tlakem rozvinout a přijít k vědomí. **Silná touha po tom** však spočívá ve všem duchovním a **tato touha je to**, co stoupá jako velká prosba z trvalého vlnění, které na hranici nemůže dojít ke tkaní a formování.

A byla to opět tato prosba v nevědomé touze, které Bůh ve své veliké lásce vyhověl, které On dopřál naplnění; neboť duchovní mohlo se rozvinout teprve **mimo** hranice všeho Božského, následujíc svou touhu, aby zčásti vědomě požívalo

požehnání Božského vyzařování, radostně v něm žilo, budujíc si tvořilo samo sobě říši, která by se vzkvétajíc a v harmonii směla stát pomníkem ke cti Boží, jakožto dík za Jeho dobrotu, protože On všemu duchovnímu poskytl příležitost k nejsvobodnějšímu rozvoji a tím ke zformování všech přání!

Podle druhu a zákonů Božích vyzařování **muselo** všem, kteří se takto stali vědomými, vyvstat jen **štěstí a radost**. Nemohlo to být vůbec jiné, protože Světlu samotnému je temnota naprosto cizí a nepochopitelná.

Tak byl tento veliký čin obětí lásky Boží, kterým byla oddělena část Imanuele a postavena ven, jen aby neustávající prosebné touze duchovna bylo umožněno vědomé požívání bytí.

Aby to došlo tak daleko, muselo duchovno překročit hranice z Božské oblasti směrem ven. K takovému to dění však mohla otevřít cestu jedině část živoucího Světla, protože přitažlivost Prásvětla je tak silná, že všechno ostatní bylo pevně zadrženo na hranici bezprostředního záření a nemohlo jít dál.

K poskytnutí splnění touhy všeho duchovního byla tedy jen **jediná** možnost: Vyslání části ze Světla samotného! Jen v jeho síle mohlo duchovno, využitím cesty záření části Světla jako mostu, překročit hranici k začátku svého sebeuvědomění.

Avšak ani to by nebylo ještě stačilo, protože sama tato malá část Světla by byla podle zákona přitažena Prásvětlem zpět. Proto musela být část Světla ještě **zakotvena** za hranicí Božské oblasti, jinak by tam se nacházející duchovno bylo takřka ztraceno.

Jakmile duchovno jednou překročilo hranice bezprostředního Božího záření, což se mohlo stát jen pomocí části Světla, tak již nebylo v důsledku nastávajícího ochlazení vlivem stále se zvětšující vzdálenosti a tím i v částečném uvědomění podrobena původní přitažlivé síle, protože v ochlazení vznikl jiný druh a tím oddělující propast. Jedině část Světla jakožto stejnorodá s Prasevřtlem zůstala s tímto stále spojená a také bezprostředně podrobena jeho zákonité přitažlivosti.

Tak bylo by nevyhnutelným důsledkem to, že tato vyslaná část Světla by byla opět přitažena zpět k Prasevřtlu, což by s sebou muselo nést neustálé opakování vyslání a tím i dočasné přerušení aktu milosti. Tomu mělo být zabráněno, protože při takovémto odchodu části Světla za hranici do Božské sféry k Prasevřtlu by bylo duchovno nacházející se venku za hranicemi ihned přenecháno samo sobě a tím by se stalo kolísavým a bez přílivu síly by také nemohlo zůstat schopno života. To by znamenalo zánik pro všechno venku se nacházející.

Z tohoto důvodu spojilo Prasevřtlo, Bůh, od něj vyslanou část z Imanuele s částí nejčistšího výtažku z veškerého duchovna, čímž nastalo ukotvení části Světla se vším, co se nacházelo za hranicemi. To byla ta oběť lásky Boží pro duchovno, které tím mohlo dojít k uvědomění a **v něm zůstat**.

Duchovno a vše, co z něj vzniklo, tím nalezlo oporu za hranicemi Božského a věčný zdroj života, z něhož se mohlo dále trvale vyvíjet. Současně tím byl zbudován most, podobný spuštěnému padacímu mostu, z Božského ven, takže se duchovno mohlo trvale obnovovat a rozšiřovat.

Tak stal se Imanuel jakožto „Budiž Světlo“ pro stvoření výchozím bodem a trvalým proudem života, jádrem, kolem něhož se veškeré stvoření mohlo formovat.

Nejdříve vznikla čistě duchovní oblast jakožto základ stvoření, k níž Imanuel tvořil bezprostřední most. Tím se stal **vyrozeným** Synem Božím, v jehož vyzařování mohl povstat čistě duchovní svět k sebeuvědomění. Je tedy Syn, v jehož záření se vyvinulo lidstvo Prastvořených, z čehož má svůj počátek i přízvisko „Syn Člověka“. **Ten** Syn, který v zastoupení Božím stojí bezprostředně nad lidskými duchy, protože tito se teprve skrze něj mohli vyvinout k uvědomění.

Při mysteriu oddělení a vyslání části z Imanuele zůstal tento, podle zákona, dle jeho původu v hradu Grálu v Božské oblasti jako král Svatého Grálu, otevřel bránu směrem ven a vytvořil tím most k průchodu pro duchovno. Osobně **nebyl za** hranicemi. Jen jeho záření vycházelo od této hranice ven do prostoru, kde doposud nebylo Světla.

Skrze vzniklé spojení s čistě duchovním pak později, v době, kdy se toto stalo vědomým, povstal v čistě duchovním sám Parsifal jakožto z Imanuele přicházející a jest skrze svazek, přesněji řečeno skrze neroztržitelné záření s Imanuelem navždy spojen. **Takovým** způsobem může si člověk představit toto spojené bytí. Jsou dva, a přece jsou v působení jedno! Imanuel v Božské části hradu Grálu na nejzazší hranici Božské oblasti, ještě však stojící v ní a tvořící jen most, který zůstává skrze něj, ba v něm samotném otevřen k čistě duchovnímu, a Parsifal v čistě duchovní části hradu Grálu, která povstala s uvědoměním duchovna a s tím spojeným zformováním všech krajin a staveb. Obě osoby jsou neoddělitelně spojeny a jako **jedna** osoba působí,

tím také jsou jedno!

A tak si tedy člověk Parsifala, část Imanuele v čistě duchovním, má a musí představovat jako zrozené a dospívající **dítě**, protože tato část patří ke stvoření, v němž forma Božích zákonů již při prvním ochlazení doznala změny, vyžadující dětství a určité doby vývoje, i když v jiném smyslu než zde na zemi. Zrození samotné je i tam nahoře právě tak jiného druhu než zde na zemi v hrubohmotnosti, kde to mezitím skrze průchod různými dolů vedoucími oblastmi forem zákonů v dalším ochlazení a při tom se stále opakujícím oddělování určitých zpět zůstávajících druhů doznalo také vždy dalších změn.

Parsifal je spojen skrze svazek záření s Imanuelem a současně také svazkem záření s Elizabeth, královnou ženství v Božském jakožto matkou, a tvoří tak skrze most záření trvalé zakotvení.

Pozdější stvoření mohlo povstat **z působení čistě duchovních lidí**, Prastvořených. Tento děj je sestupující, stále trvající, i když zeslabené opakování prastvoření, které se odehrává následující odpovídající zákony, přičemž se s příslušným zformováním zákona přirozeně úměrně změní také druh dění.

Pro pozdější stvoření nebylo dále dáno žádného bezprostředního spojení z Imanuele, protože toto se vyvinulo jen jako následek prastvoření ze chtění čistě duchovních lidí. Avšak v základě tohoto dění spočívala také jen láska k nižšímu duchovnu, které zůstávajíc nevědomé v čistě duchovní říši rozvíjelo stejnou touhu po uvědomění jako dříve čistě duchovní v Božské oblasti. Samotná síla duchovna nedostačovala k tomu, aby se v pozdějším stvoření stalo bezprostředně a ihned sebevědomým, jak toho

bylo schopno silnější čistě duchovní.

V pozdějším stvoření se musela poslední sraženina duchovna nejprve pod vlivem čistě duchovních Prastvořených pozvolna vyvíjet, protože není tak obsažná jako čistě duchovní.

Protože pozdější stvoření bylo skrze pozvolna se vyvíjející lidské duchy a jejich pád způsobený jednostranným pěstováním rozumu zatemněno, muselo být zasaženo. Aby bylo všechno, v čem lidstvo chybovalo, opět pomocně napraveno, byl Parsifal s hrubohmotností spojen v Abdrushinovi. Abdrushin byl tedy Parsifal, a proto také Imanuel skrze prodloužený bezprostřední most záření, čehož provedení vyžadovalo velké přípravy a námahu. Skrze jeho bytí na zemi mohla být pozdějšímu stvoření opět dána odpovídající síla Světla k očištění, posílení a pomoci všemu duchovnu a skrze ně pak dále celému pozdějšímu stvoření.

Avšak lidstvo pozdějšího stvoření se svévolně proti tomu postavilo a ve své domýšlivosti to nepřijalo, protože se o zákony ve stvoření nestaralo a chtělo si ponechat jím samým určená ustanovení. Také nedbalo poslání Syna Božího, které mu mělo přinést pomoc **před** světovým soudem.

Samotný světový soud je přirozený děj a je následkem vytvoření přímé linie se Světlem, což bylo provedeno při putování Parsifala skrze světové části.

Země byla pro tuto cestu bodem obratu jakožto nejzazší hranice v hrubohmotnosti, protože skrze duchovní uzpůsobení několika málo lidí k tomu ještě poskytovala kotviště, a proto jako poslední planeta může být zachráněna, zatímco již patří do říše

temna. Co v ní leží **ještě** hlouběji než země, tedy je ještě více zahaleno temnotou, bude přenecháno rozkladu, jemuž musí propadnout veškeré temno se vším, co svírá ve svém objetí.

Země je tedy **poslední** stanuvší se pevností Světla na půdě Světlu nepřátelské. Proto je také konečný bod Světla zakotven **zde**. Čím více napíná se den ode dne bezprostřední linie trojjedinosti působení Světla: Imanuel – Parsifal – Abdrushin, tím citelnější a viditelnější bude účinek síly v Boží vůli, která zjedná pořádek a násilím opět narovná vše, co lidstvo pokrivilo, pokud se to ještě ohnout nechá. Co se ohnout **nenechá**, musí se zlomit. Síla Světla nikdy nepřipustí něco mezi tím.

V **přímém** napnutí této linie Světla se nejdříve svět zachvěje Boží silou a potom pozná lidstvo Imanuele v Abdrushinovi!

Takový je vývoj ve vši jednoduchosti. Z lásky bylo splněno všem tvorům jejich přání po vědomém prožívání, které v nich naléhalo! Avšak z lásky k těm, kteří chtějí mít štěstí a mír v dodržování přirozených zákonů tohoto stvoření, bude nyní také zničeno všechno to, co v něm mír ruší, protože se to ukázalo nehodno smět být sebevědomým. V tom spočívá právem obávaný soud! Veliký obrat světů!

Lidský duch nemá žádné právo k otázce, „Proč“ je stvoření; neboť to je požadavek vůči Bohu, k němuž není oprávněn, protože **sám sebe uzavřel** v dobrovolném pádu do hříchu veškeré moudrosti a možnosti vyššího poznání!

Dávám však vysvětlení, abych čelil nesmyslným klamným představám rozumových lidí a aby lidští duchové, kteří poctivě

usilují o Pravdu a jsou připraveni ji v pokoře přijmout, nenechali se takovouto zlovolnou, rouhavou domýšlivostí svést v okamžicích konečného rozhodnutí všech pro bytí a nebytí každého tvora! —

Opravdu hledajícím poskytne vědění o tom nyní velmi mnoho; neboť vy všichni nemůžete žít jinak než v zákoně! **Živoucím** zákoně!

Zda jste schopni to přijmout, je vaší věcí; neboť já vám při tom také nemohu pomoci. Lidstvo se ptalo, prosilo, a já jsem odpovídal, o věcech, které leží daleko nad schopností chápání lidských duchů a naplňují se ve vzdálenostech celých světů od něj, valíce se po neúprosných cestách Boží spravedlnosti a Boží dokonalosti. Člověk nechť se skloní v pokoře!